

Cerkev proti človekovim pravicam in demokraciji

Katoliška cerkev nasprotuje demokraciji od vsega začetka in jo hoče uničiti. Zavrnila je Magno karto, principe francoske revolucije, nasprotovala je odpravi suženjstva Papež Gregor XVI., ki je papeževanje nastopil leta 1831, je že naslednje leto rekel, da je človekova svobodna volja norost, izvirala naj bi iz »najsmrdljivejših studencev brezbržnosti«. Bil je proti svobodi tiska in vesti, ločitvi cerkve od države ter svobodi združevanja in izobraževanja, ki da so smrdljiva odplaka, polna heretičnih izbljuvkov. Leta 1864 je papež Pij IX. izdal okrožnico *Syllabus Errorum*. V njej je obsodil zmote »modernizma«, npr. panteizem, naturalizem, racionalizem, socializem in komunizem ..., po njegovem mnenju pa je zmotno tudi, da ima »vsak človek svobodno pravico do prevzemanja in izražanja tiste vere, ki je po njegovem prepričanju prava«. ²⁵ Zapisal je še, da »... da ima Katoliška cerkev pravico uporabiti silo, da si zagotovi pokorščino, da bi Katoliška cerkev morala uživati imuniteto in da nobena država ne bi smela nasprotovati tem posebnim privilegijem, da bi edino Katoliška vera morala biti dovoljena, da bi nekatolikom, ki pridejo v katoliško deželo morali prepovedati javno izražanje svoje vere.« ²⁶ V okrožnici je mogoče zaslediti tudi obsodbo splošne volilne pravice in stališča kot npr., da lahko cerkev svojo oblast izvaja brez dovoljenja posvetne oblasti ter da civilna in kazenska sodišča in zakoni ne veljajo za duhovnike.

Papež Leon XIII. (1878–1903) pa je rekel, da ni dovoljeno vzpodbujati svobode mišljenja, svobode tiska, svobode šolstva in verske svobode, bil pa je tudi proti socializmu in komunizmu. Dejal je tudi, da ima cerkev v vseh katoliških državah pravico do verskega monopola, kajti zablodi se ne sme dajati svoboda širjenja. Svoboda in resnica nista združljivi. Kjerkoli je le mogoče, mora biti resnica vsiljena s pomočjo države in pod vodstvom cerkve. Sleherni država mora trdno zagovarjati pravo vero kot svojo uradno politiko in kolikor je le mogoče omejevati svobodo vesti. Tako papež. In še: »Prekletstvo nad tistimi, ki trdijo, da nam Sveti duh ne dovoljuje pobijati heretikov!« ²⁷ Papež Leon je po

²⁵ www.mladina.si/49684/od-hitlerjevega-papeza-do-svetnika (12.5.2013).

²⁶ Cerkevna prevara z etiketo, str. 109.

²⁷ Jezuiti – skrivna vojska papeštva, zadnja stran ovitka.

cerkvenem nauku nezmotljiv. Kar govori, naj bi bila božja beseda. Beseda Boga ali beseda boga?

Seveda to velja tudi za besede papeža Pija XI., ta je zaničeval demokratične institucije, ki je v encikliki *Ubi Arcano Dei* obsodil demokracijo in jo okrivil za takratni nered v družbi. Bolj kot je neka dežela demokratična, bolj je kaotična, je dejal. Od posameznika je papež zahteval pokorščino bogu in cerkvi, kajti samo katoliška cerkev lahko prinese mir in red, saj je nezmotljiva. Ne samo posamezniki, temveč tudi države morajo slediti katoliški cerkvi, saj je ta edina varuhinja resnice, je trdil. Papež Pij XI. je znan tudi po tem, da se je povezal s fašizmom, njegova je tudi izjava, da je fašističnega diktatorja Mussolinija poslala božja previdnost. Bolj verjetno je, da ga je poslala »previdnost« iz podzemlja. Šel je celo tako daleč, da je v encikliki *Quadragesimo Anno* svetoval vsem katoliškim deželam, naj prevzamejo obliko fašistične stanovske države. Demokracija ni stvar katoliške cerkve, je izjavil papež Janez Pavel II.²⁸

Zelo jasen je bil tudi papež Ratzinger, ki je na svoji prvi splošni avdienci vse neverujoče okarakteriziral kot sile teme in zla.²⁹ Benedikt kot naslednik inkvizicije? To je dolgo časa v novi »preobleki« tudi vodil. Strašno duhovno nasilje tako imenovanega svetega očeta in tako imenovanega Kristusovega namestnika na zemlji. »Duhovno nasilje se vedno razvije v najhujše oblike psihičnega, fizičnega in družbenega nasilja,« meni dober poznavalec katoliške cerkve Peter Kovačič Peršin.³⁰

»Vsaka človekova pravica se je morala uveljavljati ob zagriženem nasprotovanju Cerkve, tako katoliške kot evangeličanske,« je dejal prof. Hubertus Mynarek, nekdanji dekan teološke fakultete, ki je izstopil iz katoliške cerkve.³¹

»Demokratična družba na zahodu pa pozablja, da imajo človekove pravice in temeljne svoboščine ter pluralna demokracija svoj temelj prav v krščanstvu,« je izjavil mag. Andrej Naglič,³² vnet privrženec katoliške cerkve, sicer tudi duhovnik. V krščanstvu da, ne pa v katolištvu! Eno je krščanstvo, drugo je katolištvo. Ni mogoče biti hkrati katolik in kristjan, saj gre za dva

²⁸ Večer, 27.11.1998.

²⁹ Mladina, 27.1.2007.

³⁰ Religija in nasilje, str. 223.

³¹ http://www.zrtve-cerkve.org/html/cerkev_in_.html (12.5.2013).

³² Družina, 23.2.2014.

različna pojma, čeprav ju katoliška cerkev, pa tudi še kakšna druga, enači. Nemški teolog, jezuit Michele Schmaus (1897-1993): »Nič ni bolj tujega katolicizmu kot demokracija ...«³³ In še: »Izkazalo se je, da Cerkev obsoja oblast ljudstva, svobodo vesti in vse sodobne svoboščine. Inkvizicijo predstavlja kot 'samoumevno posledico svojega celotnega pravovernega sistema', oziroma kot 'kompedij cerkvenega duha'.« In nato dodaja: »Ko bo to lahko storila, bo Cerkev obudila inkvizicijo; če tega ne bo storila, bo tako zgolj zato, ker je ne bo mogla.« Oboje je leta 1848 zapisal znani francoski zgodovinar religije Ernest Renan.³⁴ »Še danes so prepričani v papeškem Rimu, da smejo zakulisno ali javno pritiskati na demokratično izvoljene vlade in parlamente v smislu rimsko-katoliške 'morale',« je zapisal znani švicarski teolog Hans Küng, teolog, ki ga je cerkev »izobčila« zaradi njegovih kritičnih pogledov na cerkveni nauk.³⁵

Nekatolikov se je potrebno izogibati »kot strupa, ki prinaša smrt! Prezirajte jih, izogibajte se jih in ne govorite z njimi,« je rekel papež Leon I.³⁶ Tako torej papež Leon Veliki. Očitno ga je navdahnil sam satan, saj Jezus kaj takega ni nikoli rekel in s tem nima nič. Prav nič. Kje je tu dostojanstvo nekatolikov, ki je osnovna pravica vsakega človeka ne glede na vero, raso ... in jo sedaj priznavajo vse moderne ustave. Pa tudi cerkev na veliko govori o človekovem dostojanstvu! Besede, besede, besede ...

Znani britanski pisatelj Avro Manhattan je o nasprotovanju katoliške cerkve demokraciji dejal: »Noben drugi religiozni, ekonomski ali politični sistem, vključujoč tudi določene oblike levo in desno usmerjenih totalitarizmov, ne more biti tako izredno sovražen do demokratičnega duha in njegovih vrednot.«³⁷ Avro Manhattan je tudi dejal, da se je papeža Pija XII. oprijel vzdevek, da je najboljši antidemokrat na svetu, saj je bil eden največjih sovražnikov demokracije v dvajsetem stoletju.³⁸ »Kot mi je znano iz neposrednega vira, je Piju XII. nekoč neki zelo visok nemški prelat rekel: 'Sveti oče, če Vam smem svetovati ...' Papež je vstal in zapustil prostor. In njegov osebni tajnik, jezuit Leiber, nam je

³³ Jezuiti – skrivna vojska papeštva, zadnja stran ovitka.

³⁴ Jezuiti – skrivna vojska papeštva, str. 121.

³⁵ Kaj verujem?, str. 115.

³⁶ Kdo sedi na Petrovem stolu, 2. del, str. 58.

³⁷ Cerkvna prevara z etiketo, str. 89.

³⁸ Cerkvna prevara z etiketo, str. 90.

nekoč pripovedoval, da je pogosto brezupno, celo nevarno, ugovarjati papežu,« je dejal teolog Herbert Haag.³⁹ Sveti oče pa nevaren in antidemokrat? Jasno je, da je cerkveni sveti oče totalitaren in nevaren, če je na čelu zelo nevarne totalitarne organizacije! S Svetim očetom iz nebes seveda cerkveni sveti oče nima nobene zveze.

Papež Janez XXIII. je 3. januarja 1962 po doktrini Pija XII. iz leta 1949, ki je katolikom prepovedala podporo komunističnih režimov, izobčil takratnega kubanskega predsednika Fidela Castra.⁴⁰ To izobčenje pa ni motilo papeža Benedikta XVI., da ni leta 2012 obiskal Kube ter se srečal z izobčencem in po cerkvenem nauku članom pekla Fidelom Castrom. Cerkev že sega po Kubi, kajti kubanski režim je očitno vse slabotnejši. To je izkoristil papež Frančišek, ki je bil s svojimi služabniki posrednik med ZDA in Kubo glede normalizacije odnosov med obema državama. Konec leta 2014 je namreč prišlo do otoplitve odnosov med Kubo in njeno mogočno z biblijo zaznamovano sosedo ZDA. Vrata cerkveni evangelizaciji Kube se odpirajo! Cerkveni duh uničevanja bo tako še bolj prisoten v tej državi! Papež je s svojimi divizijami iz podzemlja še enkrat dokazal pripadnost zunanjemu kraljestvu, kraljestvu nasilja, vojn ... Ali bi bil tudi Jezus iz Nazareta posrednik med dvema zunanjima kraljestvoma? Ali ni On vladar notranjega kraljestva?

Španski kardinal Pedro Segura je v pastoralnem pismu leta 1952 zapisal, da je svoboda tiska eno od največjih zlih nevarnosti, ki ogroža moderno družbo. Seveda, svoboda tiska ogroža cerkev, kajti tisk vedno bolj razkriva zločine cerkve. Tako je ljudem dana možnost, da vidijo, kdo se skriva za katoliško cerkvijo. In kdo se skriva? Božansko ali nebožansko?

Leta 1949 je katoliška cerkev izdala dokument, po katerem so prekleti vsi tisti, ki priznavajo materialistično in protikrščansko doktrino komunizma, jo zagovarjajo ali širijo. Ali v demokraciji in svobodni državi ne bi smeli obstajati tisti, ki zagovarjajo komunizem? Če se lahko zagovarja nasilni katolicizem, zakaj se ne bi smel podpirati komunizem? Ki se po svojih negativnih posledicah sploh ne more primerjati s katoliško cerkvijo!

³⁹ Ljubim te in trpim – Pogledi na cerkev v sedanjem svetu, str. 140.

⁴⁰ http://sl.wikipedia.org/wiki/Pape%C5%BE_Janez_XXIII (12.5.2013).

Cerkveni nauk o večnem prekletstvu nasprotuje verski in splošni svobodi ter demokraciji. To je neposredni napad na svobodo ljudi z namenom, da jih veže na cerkev.

»Svoboda vere in mnenja, ki je zagotovljena vsem, poraja prijateljstvo in je znak miru,« je dejal papež Frančišek po srečanju s turškim predsednikom Erdoganom na obisku v Turčiji leta 2014.⁴¹ To je sicer res, vendar je ravno papež s svojo cerkvijo ovira temu! Vsekakor je papež Frančišek vrhunski blefer.

Cerkev: prvo dolžnost, šele nato pravica

V cerkvi imajo dolžnosti prednost pred pravicami, tako dolžnosti kot pravice pa imajo svoj izvor v cerkvi in se v principu pridobijo s krstom.⁴² Temelj članstva v cerkvi oz. statusa vernika so dolžnosti in iz tega izvira tudi kakšna pravica. Prvi kanoni v poglavju *Dolžnosti in pravice vseh vernikov v Zakoniku cerkvene prava* govorijo o dolžnostih, nato pa sledi nekaj pravic. »V kanonskopravnem redu pa imajo (...) dolžnosti prednost pred pravicami,« pravi cerkveni pravnik dr. Košir. »Prva dolžnost je dolžnost krščanske pokorščine in pozitivnega pristopa k resnicam, ki jih posvečeni pastirji razlagajo oziroma kot voditelji Cerkve določajo,« nadaljuje omenjeni pravnik.⁴³ »Kakor je krst za krščenca vir odgovornosti in dolžnosti, tako mu daje tudi pravice v Cerkvi: da prejema zakramente, da se hrani z božjo besedo in dobiva oporo še v drugih duhovnih pomočkih Cerkve,« piše v katoliškem katekizmu.⁴⁴

Cerkveni član se mora žrtvovati, zato so dolžnosti na prvem mestu. Izpovedovanje vere pred drugimi ni pravica vernika, temveč dolžnost, kar velja tudi za misijonsko dejavnost. Svojo svobodo žrtvuje cerkvi, saj ne more sam odločati ali bo misijonaril ali ne. On mora to narediti. Če se ne žrtvuje sam, pa ga mnogokrat žrtvuje kleriška hierarhija, milijoni so pri tem izgubili celo svojo glavo.

Pri cerkvenih pravicah gre za verske pravice, saj jih je dal cerkveni bog. Te pa niso primerljive s pravicami, ki jih daje država v imenu ljudstva in so političnega, socialnega in drugega

⁴¹ <http://www.rtvsllo.si/svet/papeza-v-carigradu-sprejela-navdusenamnozica/352345> (29.11.2014).

⁴² Ustavno pravo Cerkve, str. 34.

⁴³ Ustavno pravo Cerkve, str. 34 in 37 (oba citata).

⁴⁴ Katekizem katoliške Cerkve, str. 343.

značaja. Ker v cerkvi ni demokracije, so torej njen temelj dolžnosti vernikov in ne njihove pravice. Gre za tipično totalitarno organizacijo sužnjelastniškega tipa, ki temelji na nasilju, pokorščini in »večni« vezanosti na organizacijo. Krvava zgodovina in njen še sedaj veljavni nauk sta dokaz za to.

Katoliška cerkev sicer v zadnjem času podpira človekove pravice in demokracijo, vendar pa je podpora samo verbalna. Gre za interesno in politično podporo, ta torej ne izhaja iz človekovih pravic in demokracije kot vrednot samih po sebi. Kdor si pogleda cerkveni nauk in njegove pravne temelje, lahko hitro ugotovi, da je cerkev v resnici proti praktično vsem najpomembnejšim človekovim pravicam. Te priznava samo v toliko, da lahko preko njih sledi svojim ciljem.

Zakaj cerkev navidezno podpira človekove pravice?

Na začetku je bila cerkev, kot že navedeno, proti človekovim pravicam, kasneje pa jih je začela podpirati, vendar s figo v žepu. Pravice je podpirala in jih podpira zato, ker bi sicer izpadla kot nazadnjaška in totalitarna organizacija, kot organizacija, ki je proti ljudem in pravicam. Kakšne bi bile zanjo posledice, če bi odkrito nasprotovala človekovim pravicam in npr. trdila, da je proti svobodi izražanja ali verski svobodi? Zato jih raje navidezno priznava. Podpira pa tudi tiste pravice, ki so njej v korist. Pravic ne podpira zaradi pravic samih, temveč jih podpira in uporablja izključno za svoje lastne interese – za širjenje in obrambo vere. Jasno je, da pravico do verske svobode podpira samo tam, kjer je v manjšini, ne podpira pa je na npr. na zahodu, kjer je bolj ali manj v večini in kjer množično krsti dojenčke in jim tako ne priznava temeljne človekove pravice, to je svobode vesti in veroizpovedi. Ali je mogoče od organizacije, ki ne pozna demokracije in katere temelj so dolžnosti članov in ne pravice in ki paktira z diktatorskimi režimi, pričakovati iskreno priznanje demokracije in pravic ljudi samih po sebi? Jasno da ne, saj bi si sicer sama sebi žagala vejo, na kateri sedi. Njeno priznanje je samo interesno, torej navidezno.

Zelo jasen je v tem pogledu dr. Miro Cerar, profesor na Pravni fakulteti v Ljubljani, sedaj predsednik vlade RS: »Dejstvo, da npr. sodobna katoliška cerkev priznava obstoj človekovih pravic oziroma zagovarja njihovo varstvo, je predvsem izraz politične

Kršitve ustavnega načela ločenosti države in cerkve

V Sloveniji je zelo veliko kršitev načela ločenosti države in verskih skupnosti oz. cerkve. Celotno financiranje katoliške cerkve in njenih organizacij, seveda tudi drugih verskih skupnosti, pomeni kršitev ustavnega načela ločenosti države in verskih skupnosti. Sem pa seveda spadajo tudi razni cerkveni blagoslovi javnih oz. državnih objektov, udeležba državnih funkcionarjev oz. drugih predstavnikov pri verskih obredih, npr. katoliških mašah, teološka fakulteta v okviru javne univerze v Ljubljani, vojaški kurati ...

Ena izmed najbolj pogostih kršitev načela ločenosti države in cerkve so razni cerkveni blagoslovi državnih objektov, npr. cest, šol, bolnišničnih prostorov ... Cerkev je blagoslovila celo policijsko postajo v Lendavi. Veliko prahu v javnosti je dvignil blagoslov vojaške ladje Triglav, ki jo je v imenu cerkve in države blagoslovil vojaški vikar in državni uslužbenec duhovnik katoliške cerkve Jože Plut. Vojaška ladja Ankaran je bila blagoslovljena celo v Izraelu in to nas skrivaj. Cerkev uči *Ne ubijaj!*, blagoslavlja pa vojaške ladje in orožje. Kakšna hinavščina. Ali je tudi Jezus iz Nazareta blagoslavljal vojaške ladje in orožje? Ali bi jih danes? Na državni praznik Dan spomina na mrtve oz. dan mrtvih (cerkveno Vsi sveti) katoliška cerkev marsikje izvaja verske obrede na javnih pokopališčih, pri čemer tudi blagoslavlja grobove, sicer ne vsakega posebej, temveč na splošno oz. skupinsko. Ali ni to v nasprotju z načelom ločenosti države in verskih skupnosti? Ali ni opravljanje verske dejavnosti na javnem prostoru (pokopališču) primerljivo z javnimi šolami, kjer ne sme biti verskih obredov?

Državni predstavniki se kot po tekočem traku udeležujejo raznih cerkvenih maš. S svojo udeležbo pri katoliških obredih omogočajo cerkvi, da ta skozi zadnja vrata vstopa v polje državnosti, ker so državni predstavniki del države. Seveda se katoliška cerkev ne brani takšnih priložnosti – dobro jih izkoristi za svoje interese. Praktično celoten politični vrh se je v ljubljanski stolnici udeležil umestitvene maše novega ljubljanskega nadškofa Zoreta. Še en žebelj v krsto ustavnega načela ločitve države in verskih skupnosti!

Prof. dr. Boštjan Zupančič leta 1990: »Oblast se pač obnaša, kakor da je narod Slovencev isto kot narod katoličanov ...«²¹¹ Je sedaj drugače?

Nekdanji direktor Urada za verske skupnosti Aleš Gulič na vprašanje novinarja Dela Matije Graha o tem, ali vidi tudi področja, na katerih sedanja praksa krši sedmi člen ustave, odgovoril: »Seveda jih, recimo: dve verski skupnosti, katoliška in evangeličanska, uživata privilegij, da so njihovi uslužbenci zaposleni v državnih službah, druge pa ne. To pomeni dvojje: da vse verske skupnosti niso enakopravne in da je ločenost zaradi državnega zaposlovanja verskih uslužbencev zelo zabrisana. Država in verske skupnosti v vojski zagotovo niso ločene, ampak se prekrivajo. Poglejte samo uniforme vojaških verskih uslužbencev. (...) Težave se pojavijo pri različnih obredih, ki se sežejo iz vojašnic.«²¹²

Tudi v sedaj veljavnem Zakonu o verski svobodi mrgoli neustavnosti.

Financiranje cerkve in njenih organizacij

Financiranje katoliške cerkve in njenih organizacij, v glavnem pa tudi drugih verskih skupnosti, je izjemno huda kršitev ustave. Zakaj?

Iz predpisov katoliške cerkve jasno izhaja, da je obramba in širjenje vere bistvena in stalna dolžnost vseh vernikov, tako laikov kot klerikov in seveda vseh cerkvenopravnih oseb. Vsa cerkvena dejavnost je torej usmerjena v obrambo in širjenje vere (evangelizacija, šolstvo, vrtci, vojaški kurati, mediji, karitas, misijoni ...). Da lahko cerkev širi vero, mora imeti sredstva. Ogromno ima svojih, nekaj jih dobi od drugeje in od države. Ne glede na to, od kod izvirajo sredstva, jih je cerkev dolžna nameniti za širjenje in obrambo vere, saj je to, kot že navedeno, njena bistvena dolžnost. Če država financira oz. gmotno pomaga cerkvi (in njenim organizacijam), le-ta tako ali drugače uporabi ta, torej državna sredstva, za obrambo in širjenje svoje vere. Tudi z državnimi sredstvi se torej brani in širi katoliška vera, kar pomeni, da ta sredstva niso versko nevtralna. Zato tudi država ni več versko nevtralna, saj se z njenimi sredstvi brani in širi katoliška vera,

²¹¹ Sodobnost, 1990, št. 11.

²¹² Delo, 7.4.2014.

opravlja se torej verska dejavnost. To pa je v nasprotju z ustavnim načelom ločitve države in cerkve in tudi stališčem ustavnega sodišča, da gmotna podpora katoliški cerkvi ne sme nasprotovati verski nevtralnosti države.²¹³

Država torej s svojimi sredstvi, ki jih plasira v cerkev in njene organizacije, pomaga pri obrambi in širjenju vere, kar je bistvo katoliške cerkve. To velja tudi za področje socialne države, kjer bi lahko država po mnenju ustavnega sodišča gmotno pomagala cerkvi. Toda tudi organizacije katoliške cerkve, ki so ustanovljene na področju socialne države, npr. karitas, so ustanovljene samo za obrambo in širjenje vere ter je zato njihova socialna komponenta drugotnega pomena in zgolj krinka. Enako velja tudi za področje cerkvenega izobraževanja. Tudi na tem področju cerkev preko svojih šol (osnovna šola, gimnazije, teološka fakulteta) brani in širi katoliško vero. To dela tako preko učnega programa kot vodstva in učiteljev, pri čemer je jasno, da so vse ključne pozicije v rokah »preverjenih katolikov«, ki imajo dolžnost, da vedno in povsod branijo in širijo vero. Ali pri tem cerkveno šolstvo izvaja javne programe, sploh ni pomembno, saj morajo katoliki tudi preko teh programov širiti vero ali pa jih uporabiti za obrambo cerkve. Ali oni to počnejo ali ne, ni bistveno, bistveno je, da je to njihova dolžnost. Tudi če cerkev pridobiva državna sredstva preko javnih razpisov, to ne spremeni dejstva, da bo ta sredstva tako ali drugače uporabila za obrambo in širjenje vere.

Zanimivo je stališče nekaterih sodnikov ameriškega Vrhovnega sodišča. Ti so zavzeli stališče, »da kakršna koli finančna pomoč zasebni verski šoli povečuje njen proračun in tako posredno pomaga širiti vero«.²¹⁴ Jasno je, da to velja za finančno pomoč kakršni koli cerkveno-pravni osebi in ne samo zasebni verski šoli. Vsaka državna finančna injekcija cerkveni sferi povečuje njen proračun in tako pomaga pri širjenju in obrambi vere.

Proračunski denar je del države in zato ločen od cerkve

Ker je proračunski denar del države, ki je ločena od cerkve, je seveda tudi proračunski denar ločen od cerkve. Del države ne

²¹³ Več o tem v moji knjigi Denar je cerkveni bog.

²¹⁴ Priloga Dela Ona, 8.8.2006 (Jernej Koselj).

more postati del cerkve. Zato ne more ta denar pod nobenim pogojem preiti iz državne sfere v cerkveno, razen v primeru nakupa, pa še to je zelo sporno, saj država ne bi smela kupovati od organizacije, ki propagira nasilje in dokazljivo krši slovensko ustavo. Takšno organizacijo bi morala enostavno prepovedati, dokler svojega nauka in dejanj ne uskladi z ustavo in človekovimi pravicami in ne da z njo sodeluje in podpisuje pogodbe. Pravna podlaga za prepoved delovanja katoliške cerkve se nahaja v Zakonu o verski svobodi.

»Uredbo je leta 2006 podpisal gospod Janša. Verske uslužbenke razvršča v tri dohodninske razrede, ki so postavljeni tako nizko, da lahko rečemo, da duhovniki tako rekoč ne plačujejo dohodnine. Še najvišjo plačujejo škofi – in sicer v višini, kot bi jo plačevali, če bi prejimali minimalno plačo, ampak tega še niso spremenili, če sploh vedo. Lahko pa na to pogledamo tudi z druge plati: ko so verski uslužbenci zavezani plačevati državi, so revni kot cerkvene miši, nimajo ne denarja ne premoženja. Kadar je razmerje obratno, zahtevajo veliko več. Recimo: po zakonu o verski svobodi je osnova za izračun socialnega prispevka, ki ga zanje plačuje država, povprečna plača. Skratka, tu, kjer daje država, je osnova povprečna plača, tam, kjer dajejo oni državi, pa minimalna. Če pa so verski uslužbenci zaposleni v državni službi, recimo v vikariatu, so plačani po plačilnih razredih, kakršne imajo primerljivi uslužbenci, pri čemer so vsi verski uslužbenci uvrščeni razmeroma visoko v hierarhiji plačnih razredov,« je dejal nekdanji direktor Urada za verske skupnosti Aleš Gulič.²¹⁵ Jasno je, zakaj je tako: Ker je država hlapec cerkve! Škodljiva sprega države in cerkve škoduje davkoplačevalcem, saj se njihov denar pretaka v zasebne cerkvene žepe, po drugi strani pa se iz davkoplačevalskih žepov potegne še več, da se krije tisto, kar bi se moralo kriti iz žepov klerikov, ki pa so očitno revni kot cerkvene miši, čeprav so njihove blagajne polne zlata in denarja. Škof Hieronim: «Mi kar gorimo od pohlepa po denarju in medtem ko rohnimo proti denarju, polnimo vreče z zlatom in nič nam ni dovolj». In še kardinal Vagnozzi:

»Samo s skupnimi močmi vseh treh varnostnih služb KGB, CIA in Interpol bi morda lahko dobili vsaj približen podatek o celotnem bogastvu Vatikana in kje vse se nahaja.«²¹⁶

²¹⁵ Delo, 7.4.2014.